

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3966/2019
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Влаовић, адвокат из ..., против тужених ББ ПР СЗР Д-М „ББ“, чији је пуномоћник Голуб Зиндовић, адвокат из ..., и ВВ из ..., чији је пуномоћник Ристо Рикић, адвокат из ..., ради поништаја уговора и предаје у посед, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1389/19 од 13.06.2019. године, у седници одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1389/19 од 13.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1389/19 од 13.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4351/2016 од 19.11.2018. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле од 25.03.2014. године да се утврди да је уговор о купопродаји закључен између туженог СЗР Д-М ББ, ПР „ББ“, као продавца и туженог ВВ, као купца, оверен пред Основним судом у Новом Саду под Ов ../2011, дана 22.12.2011. године, по основу којег је тужени СЗР Д-М ББ, ПР „ББ“, продао туженом ВВ стан ознаке .., површине 75 м² на .. спрату стамбене зграде на парцели број .. у К.О. ... у ... у улици ... број .., апсолутно ништав и не производи правно дејство и да се обавезу тужени да тужиљи исти стан предају у посед и солидарно накнаде трошкове поступка. Другим ставом изреке, обавезана је тужиља да туженом СЗР Д-М ББ, ПР „ББ“ накнади трошкове поступка у износу од 28.500,00 динара и туженом ВВ у износу од 254.650,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1389/19 од 13.06.2019. године, првим ставом изреке, жалба тужиле је делимично усвојена, делимично одбијена и првостепена пресуда потврђена у делу одлуке о тужбеном захтеву, а у делу одлуке о трошковима поступка преиначена у односу на туженог ВВ, тако што је тужиља обавезана да овом туженом уместо досуђеног, исплати износ од 62.650,00 динара на

име накнаде трошкова парничног поступка, док је у односу на туженог СЗР Д-М ББ, ПР „ББ“ потврђена. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог ВВ за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се указивањем на правну природу уговора о купопродаји непокретности, закљученог између оца тужиле и туженог СЗР Д-М ББ, ПР „ББ“, заправо оспорава утврђено чињенично стање, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради разматрања правног питања које је у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 25.03.2014 године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 100.000,00 динара.

Пошто вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић